

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 321/2024-60

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20Ek/2010/2020 z 8. februára 2022 a sp. zn. 20Ek/2010/2020 zo 16. marca 2023 a proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 20Ek/2010/2020 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. mája 2023, 7. mája 2023 a 23. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví uvedenými uzneseniami okresného súdu. Navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia okresného súdu a vec mu vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľka sa tiež domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. V tejto súvislosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 3 000 eur.

2. Z dôvodu nepriaznivých majetkových pomerov sťažovateľka požiadala o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II. Skutkové východiská

3. Na návrh oprávneného (mesto Banská Bystrica) na vykonanie exekúcie proti sťažovateľke ako povinnej okresný súd vydal 28. decembra 2020 poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke na vymoženie 949,68 eur na základe vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov mesta Banská Bystrica zo 7. decembra 2020.

4. Súdnej exekútorke sa nepodarilo doručiť sťažovateľke upovedomenie o začatí exekúcie zo 7. januára 2021, a preto v Obchodnom vestníku bolo 26. februára 2021 uverejnené oznámenie sťažovateľke o danom upovedomení o začatí exekúcie. Podľa § 61b ods. 3 Exekučného poriadku sa dané upovedomenie o začatí exekúcie považovalo za doručené uplynutím 30 dní odo dňa nasledujúceho po zverejnení oznámenia v Obchodnom vestníku, t. j. 28. marca 2021.

5. V zákonnej lehote sťažovateľka podala návrh na zastavenie exekúcie z 3. marca 2021, ktorý bol 5. marca 2021 doručený súdnej exekútorke mailom a následne 29. marca 2021 aj v písomnej forme prostredníctvom pošty. Napadnutým uznesením okresného súdu z 8. februára 2022 vydaným vyššou súdnou úradníčkou bol zamietnutý návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky sťažovateľka podala sťažnosť, ktorá bola zamietnutá napadnutým uznesením okresného súdu zo 16. marca 2023 vydaným sudkyňou.

III. Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka uviedla, že v roku 1993 so svojimi deťmi emigrovala do Kanady za svojím manželom. O exekúcii, ktorá je vedená proti nej z dôvodu údajného nezaplatenia miestneho poplatku za komunálne odpady mestu Banská Bystrica za roky 2013 až 2020, sa dozvedela náhodou, keď mala v úmysle zrealizovať prevod svojho spoluvlastníckeho podielu k rodinnému domu zdedenom po rodičoch, čo jej ale bolo znemožnené zriadením exekučného záložného práva súdnou exekútorou na tento spoluvlastnícky podiel. Týmto postupom súdnej exekútorke bol podľa sťažovateľky obmedzený výkon jej vlastníckeho práva, ktorý stále nemôže realizovať.

7. Sťažovateľka očakávala zastavenie exekúcie, keďže od začiatku ju považovala za nezákonnú. Exekúcia je vedená na základe nevykonateľného exekučného titulu z dôvodu nesprávneho doručovania rozhodnutí, z ktorých oprávnený zostavil výkaz nedoplatkov. Tiež s ohľadom na nezákonnosť rozhodnutí oprávneného z dôvodu zániku jej daňovej povinnosti, keďže byt, ku ktorému je exekučný titul viazaný, bol odpredaný v roku 1993, čím jej vlastnícke právo k nemu zaniklo.

8. O existencii pohľadávky oprávneného sa sťažovateľka nemala možnosť dozvedieť z dôvodu, že sa nezdržiavala na adrese trvalého pobytu. Rozhodnutia oprávneného, z ktorých bol exekučný titul zostavený, nemohli byť nikdy doručené do jej vlastných rúk, a preto nemohli ani nadobudnúť právoplatnosť. Sťažovateľka sa preto nemohla brániť v pôvodnom správnom konaní a ani eventuálne v rámci správneho súdnictva. Ďalej bolo porušené právo sťažovateľky, aby sa konalo v jej prítomnosti, resp. v prítomnosti jej zástupcu, a tiež jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré vôbec neboli vykonané. Diskutabilný je tiež nárok oprávneného proti deťom sťažovateľky, ktoré v čase emigrácie boli maloleté. Zákon bol porušený v momente,

keď oprávnený opatril svoje rozhodnutia doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti aj napriek tomu, že tieto sťažovateľke nikdy neboli doručené a náhradné doručovanie bolo zo zákona vylúčené. Zákon bol ďalej porušený, keď sa začalo exekučné konanie na podklade neprávoplatného a nevykonateľného exekučného titulu, pričom okresný súd zlegalizoval neprávoplatný exekučný titul a umožnil tak pokračovať v nezákonnej exekúcii.

9. Sťažovateľka sa nestotožňuje s tvrdením vyššej súdnej úradníčky, že poplatok za komunálne odpady sa nevzťahuje na bytovú jednotku, v ktorej osoba býva, ale na osobu samotnú. Poukazuje aj na prvú vetu § 18 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“), podľa ktorého daňová povinnosť vzniká 1. januára zdaňovacieho obdobia nasledujúceho po zdaňovacom období, v ktorom sa daňovník stal vlastníkom, správcom, nájomcom alebo užívateľom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom dane a zaniká 31. decembra zdaňovacieho obdobia, v ktorom daňovníkovi zanikne vlastníctvo, správa, nájom alebo užívanie nehnuteľnosti.

10. Za absurdný považuje sťažovateľka záver sudkyne, že „*exekučný súd nemá právomoc zasahovať do vykonateľného rozhodnutia, uvedené môže uskutočňovať len oprávnený, ktorý ich vydal. Iba oprávnený môže posúdiť odôvodnenosť žiadosti sťažovateľky na odpustenie poplatkov a úrokov, a teda povinná musí svoju žiadosť adresovať práve oprávnenému. Exekučný súd môže len apelovať na oprávneného, aby za daných okolností a povahu vymáhanej pohľadávky zvážil ďalšie vedenie exekúcie, rozhodnutie je však na ňom.*“. Súdny exekútor a ani exekučný súd nie sú bezvýhradne viazaní doložkou vykonateľnosti, ktorou sú opatrené rozhodnutia iných orgánov a posudzujú otázku vykonateľnosti takýchto rozhodnutí samostatne (I. ÚS 203/09).

11. Okresný súd sa dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa nevykonateľnosti exekučného titulu. Vychádzal výlučne z tvrdení oprávneného, pričom nerešpektoval sťažovateľkou predložené dôkazy, čím rozhodol v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Okresný súd poskytol ochranu šikanóznemu uplatňovaniu práva oprávneným, ktorý napriek vedomosti o tom, že od roku 1993 sťažovateľka aj s deťmi býva v Kanade, od nej vymáha zaplatenie poplatku za komunálne odpady, ktoré v žiadnom prípade nemohla vyprodukovať na území Banskej Bystrice.

12. V prípade porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka uviedla, že o jej návrhu na zastavenie exekúcie okresný súd právoplatne rozhodol po 2 rokoch, čo je neprímerane dlhá a ničím neospravedlňovateľná doba. V napadnutom konaní okresný súd spôsobil svojou nečinnosťou a nesprávnym postupom zbytočné prietahy, a preto sťažovateľka pociťovala stav právnej neistoty.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením vyššej súdnej úradníčky:

13. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti

domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08). Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Proti napadnutému uzneseniu vyššej súdnej úradníčky sťažovateľka podala sťažnosť, o ktorej bola oprávnená a povinná rozhodnúť sudkyňa. Sudkyňa bola zároveň oprávnená a aj povinná poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky v prípade zistenia, že napadnutým uznesením vyššej súdnej úradníčky došlo k ich porušeniu. Právomoc sudkyne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky preto vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou namietaného porušenia práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením vyššej súdnej úradníčky. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením sudkyne:

15. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

16. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením sudkyne, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti. Zároveň ústavný súd posúdil zlučiteľnosť obsahu napadnutého uznesenia sudkyne s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sa namieta. Inými slovami, posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia sudkyne.

17. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sudkyňa sa úplne nestotožnila s názorom sťažovateľky, že pri svojom odchode zo Slovenska urobila všetky úkony smerujúce k ukončeniu evidencie jej pobytu. Sudkyňa poukázala na § 77 ods. 2 písm. a) zákona č. 582/2004 Z. z., podľa ktorého je poplatníkom poplatku za komunálne odpady každá fyzická osoba, ktorá má v obci trvalý pobyt alebo prechodný pobyt alebo ktorá je na území obce oprávnená užívať alebo užíva nehnuteľnosť. Sudkyňa rozumela argumentácii sťažovateľky, ktorá sa bráni tým, že by nemala platiť poplatok za komunálne odpady mestu, v ktorom reálne nežije. Oprávnený ale pri vydaní exekučného titulu postupoval v súlade so zákonom č. 582/2004 Z. z., keď poplatková povinnosť fyzickej osoby nie je naviazaná na reálne obývanie určitej adresy, resp. jej skutočný

pobyt hoci aj mimo územia Slovenskej republiky. Zákonná úprava vychádza z evidovaného trvalého alebo prechodného pobytu s tým, že je na poplatníkovi, aby prípadné zmeny skutočností rozhodujúcich pre vyrubenie poplatku za komunálne odpady alebo zánik poplatkovej povinnosti oznámil príslušnej obci, t. j. splnil si oznamovaciu povinnosť. Sudkyňa preto konštatovala, že exekúcia je vedená na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a podaním návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený nekonal v rozpore so zákonom.

18. V prípade námietky doručovania rozhodnutí oprávneného ako správcu dane, z ktorých bol exekučný titul zostavený, sudkyňa najskôr poukázala na odôvodnenie uznesenia vyššej súdnej úradníčky. Vyššia súdna úradníčka poukázala na § 89 ods. 3 Daňového poriadku, podľa ktorého sa daňový dlžník neupovedomuje o zostavení výkazu daňových nedoplatkov ani o jeho vykonateľnosti. Vyššia súdna úradníčka považovala zároveň za preukázané, že oprávnený sa snažil doručiť rozhodnutia do vlastných rúk sťažovateľky na adresu uvedenú v evidencii obyvateľov, ktorými bol vyrubený poplatok za komunálne odpady za roky 2013 až 2020. Keďže doručenie rozhodnutí oprávneného nebolo úspešné, tento postupoval podľa § 35 Daňového poriadku a doručoval ich verejnou vyhláškou. Oprávnený teda nemal povinnosť doručovať sťažovateľke exekučný titul, pretože tento vznikol na podklade viacerých rozhodnutí oprávneného, ktoré sa považujú za doručené fikciou doručenia prostredníctvom verejnej vyhlášky. Sudkyňa doplnila, že § 35 ods. 1 a 3 Daňového poriadku upravuje, že ak nie je správcovi dane známy pobyt alebo sídlo adresáta, doručí písomnosť verejnou vyhláškou, pričom takéto doručovanie verejnou vyhláškou sa považuje za doručenie do vlastných rúk. Ide o fikciu doručenia, pre ktorú Daňový poriadok nevyžaduje, aby sa adresát zásielky na adrese svojho trvalého pobytu aj reálne zdržiaval, t. j. fikcia sa v danom prípade uplatní aj v prípade, ak sa zásielka vráti z dôvodu, že adresát je na adrese „neznámy“. Sudkyňa preto konštatovala, že jednotlivé rozhodnutia oprávneného, z ktorých bol zostavený exekučný titul, boli sťažovateľke doručené v súlade s Daňovým poriadkom, hoci sa o tom sťažovateľka nedozvedela.

19. Po preskúmaní napadnutého uznesenia sudkyne ústavný súd argumentáciu sťažovateľky vyhodnotil ako nespôsobilú spochybníť jeho ústavnú udržateľnosť. Ústavný súd konštatuje, že sudkyňa jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadrila dôvody zamietnutia sťažnosti sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vyššej súdnej úradníčky. Nemožno preto vysloviť, že by sudkyňa postupovala svojvoľne alebo akýmkoľvek iným zjavne nesprávnym spôsobom vykladala, resp. aplikovala príslušné právne predpisy. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa sudkyňa takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu (resp. vyhlášky) nedopustila.

20. V sťažnosti proti napadnutému uzneseniu vyššej súdnej úradníčky sťažovateľka namietala aj skutočnosť, že na jej prípad nemožno aplikovať § 6 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (občan, ktorý sa pripravuje na vycestovanie do zahraničia s cieľom trvalo žiť v zahraničí, je povinný pred vycestovaním ohlásiť skončenie trvalého pobytu ohlasovní, ktorá vedie údaje o jeho trvalom pobyte; v ohlásení uvedie štát a miesto pobytu, kam hodlá vycestovať, a deň začiatku pobytu v zahraničí, ktorý je zároveň dňom skončenia trvalého pobytu), ktorý vo svojom rozhodnutí citovala vyššia súdna úradníčka. Túto skutočnosť sťažovateľka odôvodňovala tým, že emigrovala ešte pred nadobudnutím účinnosti už uvedeného zákona, pričom v tom čase danú

problematiku upravoval zákon č. 135/1982 Zb. o ohlásení a evidencii pobytu občanov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 135/1982 Zb.“).

21. Sťažovateľka poukázala na § 15 ods. 1 písm. a) zákona č. 135/1982 Zb. (ohlasovňa zruší záznam o trvalom pobyte občana v prípade jeho úmrtia alebo ak príslušný orgán dokáže, že trvalo opustil územie Československej socialistickej republiky), § 17 ods. 2 zákona č. 135/1982 Zb. [okresnú (mestskú) evidenciu pobytu občanov vedú útvary Zboru národnej bezpečnosti určené Federálnym ministerstvom vnútra] a § 14 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 135/1982 Zb. [ohlasovne sú pri hlásení pobytu občanov a pri vedení evidencie pobytu občanov povinné urobiť záznam o hlásení pobytu v evidencii, ak sú splnené určené podmienky, resp. podávať hlásenia orgánom vedúcim evidenciu pobytu občanov (§ 17 ods. 1 až 3)]. Sťažovateľka tvrdila, že svoj občiansky preukaz a pas odovzdala Zboru národnej bezpečnosti, ktorý mal povinnosť vykonať ďalšie kroky k odhláseniu jej trvalého pobytu aj vo vzťahu k orgánom vedúcim evidenciu pobytu občanov, čo sa zrejme nestalo.

22. V tejto súvislosti ale ústavný súd upriamuje pozornosť na povinnosť zakotvenú v § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 135/1982 Zb., podľa ktorého občania sú povinní hlásiť v rozsahu ustanovenom týmto zákonom miesto, začiatok a ukončenie svojho pobytu miestnemu (mestskému) národnému výboru príslušnému podľa miesta pobytu. V prvom rade si sama sťažovateľka mala splniť povinnosť tak, ako to uviedla aj sudkyňa, ktorá jej vyplývala z § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 135/1982 Zb., a nemala sa spoliehať na to, že v tom čase príslušný štátny orgán bude postupovať podľa už uvedeného zákona. Ústavný súd sa preto nestotožňuje s konštatovaním sťažovateľky, že si splnila všetky zákonné povinnosti, ktoré platili v čase jej odchodu zo Slovenskej republiky.

23. Z napadnutého uznesenia sudkyne tiež vyplýva, že túto povinnosť si sťažovateľka splnila po približne 29 rokoch od emigrácie zo Slovenskej republiky, keďže k 30. máju 2022 (po začatí tejto exekúcie) bol trvalý pobyt sťažovateľky na území mesta Banská Bystrica zrušený (v súčasnosti je jej pobyt evidovaný v meste ██████████, Kanada), čím jej zanikla zákonná povinnosť platiť poplatok za komunálne odpady oprávnenému.

24. Ústavný súd tiež poznamenáva, že § 18 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. upravuje vznik a zánik daňovej povinnosti v prípade dane z bytov, a preto poukázanie na citované ustanovenie sťažovateľkou (bod 12) v tejto veci považuje ústavný súd za právne irelevantné.

25. V súvislosti s namietanou kvalitatívnou stránkou odôvodnenia napadnutého uznesenia sudkyne ústavný súd musí taktiež poukázať na platnú právnu úpravu, ktorá na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia nekladie rovnako vysoké nároky ako v prípade, pokiaľ ide o rozhodnutie vydané vo forme rozsudku. Uznesenie totiž predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania všeobecných súdov a v zmysle § 236 Civilného sporového poriadku v jeho prípade postačuje stručné odôvodnenie. Ústavný súd na túto skutočnosť vo svojej judikatúre opakovane poukazuje (porovnaj napr. I. ÚS 236/2019, I. ÚS 238/2019 či I. ÚS 114/2022). Sudkyňa svoje rozhodnutie podporila odôvodnením, ktoré ústavný súd považuje za dostatočné. Obsah ústavnej sťažnosti je preto v zásade len polemikou s právnym záverom sudkyne, ktorá sa nestotožnila s jej argumentáciou o nezákonnosti vedenia tejto exekúcie.

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť

po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

27. Z už uvedených dôvodov ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

IV.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

28. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

29. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o nej už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

30. Z lustrácie ústavného súdu v Registri doložiek právoplatností a vykonateľností súdnych rozhodnutí vyplýva, že napadnuté uznesenia okresného súdu nadobudli právoplatnosť 3. apríla 2023. Ústavná sťažnosť sťažovateľky namietajúca postup okresného súdu v napadnutom konaní vo vzťahu k rozhodovaniu o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie bola ústavnému súdu doručená 16. mája, resp. 17. mája 2023, t. j. zjavne po tom, keď okresný súd právoplatne rozhodol o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie.

31. Sťažovateľka sa teda domáha ochrany svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v napadnutom konaní okresného súdu namietané porušenie označených práv už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších jej návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

33. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľky nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je totiž zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017). Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom zakotvený v § 37 ods. 1

zákona o ústavnom súde, žiadosti sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Robert Šorl
predseda senátu